

A koncertélményeket is elvisszük magunkkal

Tóth Hajnal

KRÓNIKA

Kollár-Klemencz László dalköltő, író, előadóművész volt a nagyváradi Posticum kulturális és ifjúsági központ vendége december 12-én. Ez volt partiumi, erdélyi turnéjának első állomása. A meghitt hangulatú, lelket csöndesítő esten jól ismert és új dalokkal, valamint prózai szövegekkel örvendeztette meg a művész – hol akusztikus gitárjával, hol valamelyik könyvével a kezében – a gyertyafényes kápolnában összegyűlt szépszámú közönséget.

„Nincsenek kimondottan karácsonyi dalaim, valahogy, valahol mégis minden dalom kapcsolódik a karácsonyhoz” – mondta felevezetésképpen **Kollár-Klemencz László**. (Kivételt jelent ez alól a *Szomorú gyerekek kará-*

csonya, amiben oly sok a szomorúság, hogy inkább nem játssza.)

És ezután jöttek sorra a csodaszép dalok erdőről, pettyes gidáról, madárdalról, szerelemről, elengedésről és elnemengedésről. Elhangzott egye-

Fotó: Danilics Tibor

bek mellett az: *Iszom a bort, Ha volna szeretóm, Nem engedlek el soha, Ég az erdő, Most engedlek tovább, Úgy szerettem beléd.*

A zene mellett egy kis prózairodalom is elegyedett a műsorba. Kollár-Klemencz László felolvasta *Miért távolodnak a dolgok?* című első könyvének első novelláját, *A gyors kakukk* történetét, majd mesélt a fák viselkedéséről és a baltáról. Az *Anyám tenyere* című második regényéből is felolvasott egy részletet. A dalok és prózák jól kapcsolódnak egymáshoz mind mondandó, mind hangulat szempontjából. A dalszövegeket, novellákat és regényeket is át- meg átszövi a líraiság, mindenbe kerül költőiség. Kollár-Klemencz László szívfájdító szépséggel és bölcsességgel, balladisztikus mélabúval ír természetről, állatokról, az ember és a rengeteg erdő, az ember és az állatvilág közötti kapcsolatáról.

A dalköltő szólt arról, hogy 2026 januárjában jelenik meg a Kollár-Klemencz Kamarazenekar új albuma *A lányok nem sírnak* címmel. Ebből is adott ízelítőt néhány új szerzemény révén.

Befejezésül pedig mi mással búcsúzott volna Kollár-Klemencz László, mint egy régebbi Kistehén-számmal, egy általa megzenésített Erdős Virág-

verssel, mégpedig: *Ezt is elviszem magammal...* A jelenlévők vihettek magukkal emlékül ezt is, azt is. Egy tarisznyát, egy *Anyám tenyere*-kötetet, érzelmeket, fényeket, hangulatokat, koncertélményt...

Még el lehetett szürcsölni pohárka forralt bort, dedikáltatni, kicsinykét beszélgetni a művésszel, aztán útra kelni valamerre.

(A Kollár-Klemencz Lászlóval készült interjúkat egy későbbi lapszámunkban közöljük.)